ରାମ ଭବନ ସିଂହ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ବନାମ

ଜଗଦିଶ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ଅଗଷ୍ଟ 22, 1990

[ଏନ୍. ଏମ୍. କାସଲିୱାଲ ଏବଂ ଏମ୍. ଫତିମା ବିବି, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ଆଇନ, ଧାରା 43 ଯଦି ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ଅବୈଧ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ଲିଖିତ ଦଲିଲ୍ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିବନ୍ଧ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ ।

ୟୁ. ପି. ଚକବନ୍ଦୀ ଆଇନ 1954, ଧାରା 9-- ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ୱ ଅଧିକାର ଦାବି -- ସୀମାବନ୍ଧନ ଅଧିନିୟମ, 1963 ର ଧାରା 14 ର ପ୍ରୟୋଗ ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ।

6385 ଏବଂ 6386 ସଂଖ୍ୟକ ଜାଗାରେ ଥିବା ଜମି, ବୈଜନାଥଙ୍କ ଅଧୀନରେ ବନ୍ଧକ ଗ୍ରହୀତା ଭାବରେ ରାମ ଦୟାଲଙ୍କ ଦଖଲରେ ଥିଲା, ଯିଏ ମୂଳ ପ୍ରଜା ଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ରୁ 3 ହେଉଛନ୍ତି ରାମ ଦୟାଲଙ୍କ ବଂଶଧର । ସେମାନେ ୟୁ. ପି. ଚକବନ୍ଦୀ ଆଇନ1954 ର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ ଚକବନ୍ଦୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ, ଜୁଲାଇ 30,1945 ର ଦଲିଲ ଆଧାରରେ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ୱ ଅଧିକାର ଦାବିକରି ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନଙ୍କର ନାମ 1359 ଫସଲୀର ଖତୌନୀରେ ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଛି । ସେମାନେ ଚାଷ ଦଖଲରେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଆଦିବାସୀ ଓ ସିରଦାର ହୋଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁନଶ୍ଚ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କର ଜମି ଉପରେ ଦଖଲ କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ନାମ ଭୁଲ ଭାବରେ ଖତୌନୀ ସଂଖ୍ୟା 1353 ଫସଲୀରେ ଲେଖାଯାଇଛି । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ସେମାନଙ୍କର ନାମକୁ ସିରଦାର ଭାବରେ ଲେଖିବାକୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ ।

ଚକବନ୍ଦୀ ଅଧିକାରୀ, ଜୁଲାଇ 23,1967 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ । ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ଅଧିକାରୀ (ଚକବନ୍ଦୀ), ଏହି ଆଦେଶକୁ ଓଲଟାଇ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଚକବନ୍ଦୀ ଉପ-ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ପୁନରୀକ୍ଷଣକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ ।

ଏହାପରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଅପିଲିୟ ଏବଂ ପୁନରୀକ୍ଷଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଆଦେଶଗୁଡିକୁ ରଦ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ, ଏବଂ 3 ଅକ୍ଟୋବର, 1972 ର ଏହାର ରାୟରେ ଚକବନ୍ଦୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ବଳବତ୍ତର ରଖିଥିଲେ ।

ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସ୍ୱାଧିକାରପତ୍ର ଅଧୀନରେ, 1972 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 3 ତାରିଖର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ବିରୋଧରେ,1972 ମସିହା ନଭେମ୍ବର 30 ତାରିଖରେ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଆବେଦନ ଆଗତ କରିଥିଲେ । ୟୁ. ପି. ନ୍ୟାୟାଳୟ (ସମାନ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ ସଂଶୋଧନ ଉଚ୍ଛେଦ) ଅଧ୍ୟାଦେଶ, 1972କୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, 1972 ମସିହା ଜୁନ୍ 30 ତାରିଖରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିବାରୁ ଏହା ଅନୁରକ୍ଷଣୀୟ ହୋଇ ନଥିଲା । ଏହିପରି

ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଶେଷରେ **3** ଅକ୍ଟୋବର, **1972** ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀମାନେ, ଏହି ଅଦାଲତରେ କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ, **6** ଜୁଲାଇ **1973** ରେ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ଅଧିକାରୀ (ଚକବନ୍ଦୀ) ଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରି ନୂତନ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ, ଯାହାକୁ **30** ଅକ୍ଟୋବର **1974** ରେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଚକବନ୍ଦୀ ଉପ-ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହାକୁ ମଧ୍ୟ **21** ଜୁଲାଇ **1975** ରେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ପୁନର୍ବାର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ, **18** ସେପ୍ଟେମ୍ବର **1975** ରେ ଏହାର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଯେହେତୁ **1972** ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର **3** ତାରିଖର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ଦ୍ୱାରା ବିଷୟ ବସ୍ତୁର ଶେଷରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଥିଲା, ତେଣୁ ନୂତନ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଆରମ୍ଭ କରିବା ସତ୍ ବିଶ୍ୱାସରେ ନଥିଲା କାରଣ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କିମ୍ବା ଚକବନ୍ଦୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ଅଧିକାର କିମ୍ବା କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ନଥିଲା । **18** ସେପ୍ଟେମ୍ବର, **1975** ରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱିତୀୟ ରାୟକୁ ସି. ଏ. ସଂଖ୍ୟା **1003/1976** ରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ,

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ:ସୀମାବନ୍ଧନ ଅବଧି ଶେଷ ହେବା ପରେ ଉଭୟ ଆବେଦନକୁ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଏହି ଆଧାରରେ ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରିବା ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ସତ୍ ବିଶ୍ୱାସରେ ଏବଂ ଆଇନଗତ ପରାମର୍ଶରେ ପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସୀମାବନ୍ଧନ ଅଧିନିୟମ **1963** ର ଧାରା **14** ଅନୁଯାୟୀ ସୀମା ଅବଧି ଗଣନା କରିବାରେ ତିନି ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟକୁ ବାଦ ଦିଆଯାଉ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ଆପତ୍ତି ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହାକୁ ବିରୋଧ କରିଥିଲେ ।

ସୀମାବନ୍ଧନ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ତର୍କ କରିବାର ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଅଧିକାର ଏବଂ ଆବେଦନ ଶୁଣାଣି ସମୟରେ ସୀମାବନ୍ଧନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା **14** ର ପ୍ରଯୁଜ୍ୟତା ସର୍ତ୍ତରେ, **2** ସେପ୍ଟେମ୍ବର **1976** ରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିଲା ।

ସୀମାବନ୍ଧନ ପ୍ରଶ୍ନକୁ ନେଇ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ, **1198** ଦିନର ବିଳମ୍ବ ଅନିଚ୍ଛାକୃତ ଭାବରେ ଘଟିଥିଲା ଯଦିଓ ସେମାନେ ଅପିଲିୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଯତ୍ନ ସହକାରେ ମକଦ୍ଦମା ଚଳାଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରିବା ପାଇଁ ଆବେଦନକୁ ସମର୍ଥନ କରି ଆବେଦନକାରୀ କିମ୍ବା ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସି ଉପଯୁକ୍ତ ଶପଥ ପତ୍ର ଦାଖଲ ହୋଇ ନାହିଁ । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତିକାର ପାଇଁ ଯଥାବିଧି ସତର୍କତା ଅବଲମ୍ବନ କରିଥିଲେ କିମ୍ବା ଏହି ବିଷୟରେ ସଠିକ୍ ପରାମର୍ଶ ଲୋଡ଼ିଥିଲେ, ତାହା ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ତଥ୍ୟ ନାହିଁ । ମାନ୍ୟବର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନ କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥିଲା, କାରଣ ଏହା ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ପୁନରୀକ୍ଷଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲା, ତେଣୁ, ସଂପୃକ୍ତ ପକ୍ଷ ଦ୍ୱାରା

ଆଗତ ହୋଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ନିମ୍ନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ନୂତନ ଭାବେ ଶୁଣାଣି ପାଇଁ ନ୍ୟସ୍ତ କରିବା, ଆଇନଗତ କିମ୍ବା ବୈଧ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ତମାଦି ହେତୁ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ଖାରଜ ହେବାପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ ।

ଏପରିକି ଯୋଗ୍ୟତା ଆଧାରରେ ମଧ୍ୟ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସଫଳ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ ଯେ ମୂଳ ପ୍ରଜା ବୈଜନାଥ ଥିଲେ କିନ୍ତୁ 1944 ରେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ନିଷ୍ପାଦନ ବିଚାରାଦେଶରେ ତାଙ୍କୁ ବେଦଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ।ଏହା ପରେ ରାମ ଦୟାଲଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଜମି ବନ୍ଧକ ରଖାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ବନ୍ଧକ ଗ୍ରହୀତା ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବିଚାରାଦେଶ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିଲେ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ବିଚାରାଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଦାବିଗୁଡ଼ିକୁ ସମାଧାନ କରିବାକୁ ଏକ ଚୁକ୍ତିନାମା ସ୍ୱାକ୍ଷର କରିଥିଲେ ଏବଂ 30 ଜୁଲାଇ 1945 ତାରିଖର ଦଲିଲ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପଟ୍ଟା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଏହି ତଥ୍ୟଗୁଡିକ ଚକବନ୍ଦୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଦଲିଲ ଏବଂ ସତ୍ତ୍ୱ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା । ବୈଜନାଥଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଥିବା ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ, 23 ନଭେମ୍ବର, 1943 ର ଦଲିଲ ସମୟରେ ବଳବତ୍ତର ଥିଲା । ପୂର୍ବ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ସମୟରେ ଏକ ନୂତନ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଇଥିବାରୁ ତାହା କୌଣସି ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରିପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ 2 ଅଗଷ୍ଟ, 1945 ର ଦଲିଲ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପଟ୍ଟା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇସାରିଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କର ଏହା ଯୁକ୍ତି ଯେ ସେମାନଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ଅଧିନିୟମର ଧାରା ୪୩ ଅଧୀନରେ ଏକ ଦାବି ରହିଛି, ଯାହାକି ଦଲିଲ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିବନ୍ଧ ନିୟମକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରେ, ତାହା ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ, କାରଣ 23 ନଭେମ୍ବର 1943 ର ଦଲିଲ ଅନୁଯାୟୀ ହସ୍ତାନ୍ତର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅକାମୀ ହୋଇଯାଇଥିଲା, ସେହି ଜମି ଉପରେ ପୂର୍ବରୁ ଏକ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ବଳବତ୍ତର ଥିବାରୁ ବନ୍ଦୋବସ୍ତଟି ଅବୈଧ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଜମିମାଲିକ, ଭଡାରେ ଲାଗିଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଥର ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ଲଦି ପାରିବେ ନାହିଁ, ତେଣୁ, 2 ଅଗଷ୍ଟ 1945 ର ସେହି ଦଲିଲ ମାଧ୍ୟମରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ କୌଣସି ଅଧିକାର ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ସେହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଲାଗୁକରିବାର ଉଠୁନାହିଁ ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର:ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1002 ଏବଂ 1003/1976

3.10.1972 ଏବଂ 18.9.1975 ତାରିଖରେ ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦେୱାନୀ ବିବିଧ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ସଂଖ୍ୟା 2726/1970 ଏବଂ 9943/1975 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ ଆସିଛି ।

ସତୀଶ ଚନ୍ଦର, ଏସ୍. ଏନ୍. ସିଂହ, ଟି. ଏନ୍. ସିଂହ ଏବଂ ଏଚ୍. ଏଲ୍. ଶ୍ରୀବାସ୍ତବ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ।

ଜେ. ପି. ଗୋୟଲ, ଏମ୍. ଆର୍. ବିଦସର ଏବଂ ଏସ୍. କେ. ଜୈନ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଫତିମା ବିବିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ । 6385 ଏବଂ 6386 ସଂଖ୍ୟାକ ଜାଗାରେ ଥିବା 5 ବିଘା ଏବଂ 4 ବିଶ୍ୱାର ଜମି, ବୈଜନାଥଙ୍କ ଅଧୀନରେ ବନ୍ଧକ ଗ୍ରହୀତା ଭାବରେ ରାମ ଦୟାଲଙ୍କ ଦଖଲରେ ଥିଲା, ଯିଏ ମୂଳ ପ୍ରଜା ଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତା 1 ରୁ 3

ହେଉଛନ୍ତି ରାମ ଦୟାଲଙ୍କ ବଂଶଧର । ସେମାନେ ୟୁ. ପି. ଚକବନ୍ଦୀ ଅଧିନିୟମ 1954 ର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ ଚକବନ୍ଦୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ସେମାନେ 30.7.1945 ର ଦଲିଲ ଆଧାରରେ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ୱ ଅଧିକାର ଦାବିକରି ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନଙ୍କର ନାମ 1359 ଫସଲୀର ଖତୌନୀରେ ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଛି; ସେମାନେ ଚାଷ ଦଖଲରେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଆଦିବାସୀ ଓ ସିରଦାର ହୋଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲେ ଯେ ଏଠାରେ ଥିବା ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ନାମ, 1353 ଫସଲୀର ଖତୌନୀରେ ଭୁଲ ଭାବେ ଲେଖାଯାଇଛି ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କର ଜମି ଉପରେ କୌଣସି ଅଧିକାର କିମ୍ବା ଦାଖଲ ନାହିଁ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ସେମାନଙ୍କର ନାମ ସିର୍ଦ୍ଦାର ଭାବରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ନାମକୁ କାଟିବା ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ ।

ଚକବନ୍ଦୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କ 23.7.1967 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ଅଧିକାରୀ (ଚକବନ୍ଦୀ) ଏହି ଆଦେଶକୁ ଓଲଟାଇ ଦେଇଥିଲେ । ଚକବନ୍ଦୀ ଉପ-ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ପୁନରୀକ୍ଷଣକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ତଥାପି, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସି.ଏମ.ଡବ୍ଲୁ.ପି. ସଂଖ୍ୟା 2726/1970 କୁ 3.10.1972 ତାରିଖରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିଜ ରାୟ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଚକବନ୍ଦୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ବଜାୟ ରଖାଯାଇ, ଅପିଲିୟ ଏବଂ ପୁନରୀକ୍ଷଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରାଯାଇଥିଲା । ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1002/1976 ରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ 3.10.1972 ର ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ।

ସି.ଏମ.ଡବ୍ଲୁ.ପି.ସଂଖ୍ୟା 2726/1970 ରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ 30.10.1972 ତାରିଖରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ରାୟ ବିରୋଧରେ 30 ନଭେମ୍ବର 1972 ରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ତେବେ, ସମାନ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଉକ୍ତ ଆବେଦନ ଅନୁରକ୍ଷଣୀୟ ହୋଇନଥିଲା ଏବଂ ଶେଷରେ ୟୁ. ପି. ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ (ସମାନ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ ସଂଶୋଧନ ଉଚ୍ଛେଦ) ଅଧ୍ୟାଦେଶ, 1972କୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଖାରଜ ହୋଇଯାଇଥିଲା, ଯାହା 1972 ମସିହା ଜୁନ୍ 30 ତାରିଖରେ ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା । ଏହା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 2726/1970 ର ଭାଗ୍ୟର ବର୍ଣ୍ଣନାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରେ ଯାହା ଶେଷରେ 3.10.72 ର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବାର କୌଣସି ପଦକ୍ଷେପ ନେଇ 3.10.72 ତାରିଖର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରିନଥିଲେ । ବିପରୀତରେ, କେତେକ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ କିଛି ଅଯଥାର୍ଥ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ପରାମର୍ଶରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ 6.7.73 ରେ ଚକବନ୍ଦୀ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ନିକଟରେ ଏକ ଆବେଦନ କରି ପୁଣି ଥରେ ନୂତନ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ସେହି ଆବେଦନକୁ 30.10.74 ରେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା । ସେହି ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଚକବନ୍ଦୀ ଉପ-ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଯାହା 21.7.75 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଚକବନ୍ଦୀ ଉପ-ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ 7.8.75 ରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ସି.ଏମ.ଡବ୍ଲୁ.ପି. ସଂଖ୍ୟା 9943/1975 ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଏହି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ, 18.9.1975 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏହି ରାୟକୁ ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1003/1976 ରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଛି । ଯେତେବେଳେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମାନ ବିଷୟ ଉପରେ ପୂର୍ବ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 2726/1970 ରେ ଶେଷରେ 3.10.1972 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ

ସପକ୍ଷରେ ମାମଲାର ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିଥିଲେ, ସେତେବେଳେ, ଚକବନ୍ଦୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ନୂତନ ଆବେଦନ ଆଗତ କରି ନୂତନ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ସତ୍ ବିଶ୍ୱାସରେ କୌଣସି ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପରାମର୍ଶ ଦେବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିନଥିଲା । ଚକବନ୍ଦୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନୂତନ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଆରମ୍ଭ କରିବା ଏବଂ ପରେ ସୀମାବନ୍ଧନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 14 ଅନୁଯାୟୀ ଏହିପରି ଅବଧିର ଲାଭ ଦାବି କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ଓକିଲ ସତ୍ ବିଶ୍ୱାସରେ ଏପରି ପରାମର୍ଶ ଦେଇପାରି ନଥିଲେ । ଯେକୌଣସି ସ୍ଥିତିର କୌଣସି ଓକିଲଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଜାଣିବା ପ୍ରାଥମିକ ଥିଲା ଯେ 3.10.1972 ତାରିଖର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିବାକୁ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କିମ୍ବା ଚକବନ୍ଦୀ ବିଭାଗର କୌଣସି କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କର କୌଣସି ଅଧିକାର କିମ୍ବା କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ନାହିଁ । ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ଅଧିକାରୀ (ଚକବନ୍ଦୀ) ତାଙ୍କ 30.10.1974 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକୁ, ଏବଂ ତା 'ପରେ ଉପ-ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ (ଚକବନ୍ଦୀ) ଙ୍କ 21.7.1975 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ପୁନରୀକ୍ଷଣକୁ ଖାରଜ କରିବାରେ ଯଥାର୍ଥ ଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସେତେବେଳେ ସେହି ସମାନ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ପରାମର୍ଶ ଅଧୀନରେ ସତ୍ ବିଶ୍ୱାସରେ ସି.ଏମ.ଡବ୍ଲୁ.ପି. ସଂଖ୍ୟା 9943/1975 ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯାହା 18.9.1975 ରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଖାରଜ ହୋଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦ୍ୱିତୀୟ ରାୟକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1003/1976 ରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଛି ।

ସୀମାବନ୍ଧନ ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ଉଭୟ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଏହି ଆଧାରରେ ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରିବା ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଆଇନଗତ ପରାମର୍ଶରେ ସତ୍ ବିଶ୍ୱାସରେ ପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ନିଆଯାଇଥିବା ତିନି ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ, ସୀମାବନ୍ଧନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 14 ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ସୀମାବନ୍ଧନ ଅବଧି ଗଣନା କରିବାକୁ ବାଦ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଏହି ଆବେଦନରେ ଆପତ୍ତି ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହାକୁ ବିରୋଧ କରିଥିଲେ ।

ସୀମାବନ୍ଧନ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ତର୍କ କରିବାର ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଅଧିକାର ଏବଂ ଆବେଦନ ଶୁଣାଣି ସମୟରେ ସୀମାବନ୍ଧନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 14 ର ପ୍ରଯୁଜ୍ୟତା ସର୍ତ୍ତରେ, 2.9.1976 ରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିଲା ।

ପ୍ରଥମ ପ୍ରଶ୍ନ ଯାହା ଆମକୁ ସ୍ଥିର କରିବାକୁ ପଡିବ ତାହା ହେଉଛି ସୀମାବନ୍ଧନ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ 1198 ଦିନର ବିଳମ୍ବ ଅନିଚ୍ଛାକୃତ ଭାବରେ ଘଟିଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଅପିଲିୟ ଏବଂ ପୁନରୀକ୍ଷଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ପରାମର୍ଶ ଆଧାରରେ ଯତ୍ନ ସହକାରେ ମକଦ୍ଦମା ଚଳାଇଥିଲେ । ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରିବା ପାଇଁ ଆବେଦନକୁ ସମର୍ଥନ କରୁଥିବା ଆବେଦନକାରୀ କିମ୍ବା ଓକିଲଙ୍କ ତରଫରୁ କୌଣସି ଉପଯୁକ୍ତ ଶପଥ ପତ୍ର ନାହିଁ । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତିକାର ପାଇଁ ଯଥାବିଧି ସତର୍କତା ଅବଲମ୍ବନ କରିଥିଲେ କିମ୍ବା ଏହି ବିଷୟରେ ସଠିକ୍ ପରାମର୍ଶ ଲୋଡ଼ିଥିଲେ, ତାହା ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ତଥ୍ୟ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ପକ୍ଷର ଆବେଦନ କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥିଲା, ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନର ରାୟକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ସତ୍ ବିଶ୍ୱାସରେ କରାଯାଇଛି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।ପରବର୍ତ୍ତୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନଗୁଡିକ ମଧ୍ୟ ଆଇନଗତ କିମ୍ବା ବୈଧ ନୁହେଁ । ଯେତେବେଳେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟ, ଅପିଲିୟ ଏବଂ ପୁନରୀକ୍ଷଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରିଥିଲା, ସେତେବେଳେ ପକ୍ଷ ଏହି ଆଧାରରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିପାରିନଥିଲା ଯେ ନୂତନ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ମାମଲାକୁ ନିମ୍ନ

କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ନ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ଆମେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନୁହଁ ଯେ ସୀମାବନ୍ଧନର ଅବଧିକୁ କ୍ଷମା କରିବା ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଅନୁରୋଧର ଆଧାରରେ କୌଣସି ଯୋଗ୍ୟତା ନାହିଁ । ତମାଦି ହେତୁ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ଖାରଜ ହେବା ଯୋଗ୍ୟ ।

ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ଯୋଗ୍ୟତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ମଧ୍ୟ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସଫଳ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ 30.7.1945 ତାରିଖର ଦଲିଲ୍ ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଥିବା ପଟ୍ଟା ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର ଦାବିକୁ ଆଧାର କରିଥିଲେ । ଚକବନ୍ଦୀ ଅଧିକାରୀ ଏହି ଦଲିଲର ସତ୍ୟତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ସହ ମାଲିକାନା ପାଇଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀମାନେ 23.11.1945 ର ଏକ ପୂର୍ବ ଦଲିଲର ଅନୁବୃତ୍ତି କ୍ରମେ 2.8.1945 ର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦଲିଲ ଆଧାରରେ ଅଧିକାର ଦାବି କରିଥିଲେ । ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ ଭାବରେ, ଏହି ଜମି ମୂଳ ପ୍ରଜା ବୈଜନାଥଙ୍କ ଦଖଲରେ ଥିଲା ଏବଂ 1944 ରେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ବିଚାରାଦେଶ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାରେ ତାଙ୍କୁ ବେଦଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । 23.11.1943 ର ଦଲିଲ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ସମୟରେ ବୈଜନାଥଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ରହିଥିଲା । ପୂର୍ବ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ବଳବତ୍ତର ସମୟରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ସୃଷ୍ଟି କରିବା କୌଣସି ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରିପାରି ନାହିଁ । 2.8.1945 ର ଦଲିଲ ପୂର୍ବରୁ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପଟ୍ଟା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଯେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ତାହା ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିଲା, ତାହା ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାରେ ସହାୟକ ହୋଇଥିଲା । ଜମି ମାଲିକ ବୈଜନାଥଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବିଚାରାଦେଶ ପାଇଥିଲେ ଯେତେବେଳେ ଜମି ରାମ ଦୟାଲଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ବନ୍ଧକ ରଖାଯାଇଥିଲା । ପରେ ବନ୍ଧକ ଗ୍ରହୀତା ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଜମି ଉପରେ ଫସଲର ମୂଲ୍ୟ 214/ଟଙ୍କା ପାଇଁ ବିଚାରାଦେଶ ହାସଲ କରିଥିଲେ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦାବିର ସମାଧାନ ପାଇଁ ବିଚାରାଦେଶ ଅଧୀନରେ ଏକ ଚୁକ୍ତିନାମା ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପଟ୍ଟା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଚକବନ୍ଦୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଏହି ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ମିଳିଛି । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ଅପିଲିୟ ଏବଂ ପୁନରୀକ୍ଷଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରିବାରେ ମତ ରଖିଥିଲେ ଯେ ନଥିର ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ତ୍ରୁଟି ରହିଛି । ଅପିଲିୟ ପ୍ରାଧିକାରୀ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଭୁଲ୍ ଥିବାର ଜଣାପଡ଼ିଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କ୍ରମାଗତ ଦଖଲ ହେତୁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଅଧିକାର ହରାଇଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥିଲେ ଯେ ଚକବନ୍ଦୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ନିକଟରେ ମଧ୍ୟ ଆବେଦନକାରୀମାନେ 1943 ମସିହାର ପଟ୍ଟା ଭିତ୍ତିରେ ସେମାନଙ୍କର ଦାବି ଉପସ୍ଥାପନ କରିନଥିଲେ ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଥିଲେ ଯେ 23.11.1943 ତାରିଖର ଦଲିଲ୍ ଏକ ବୈଧ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ନଥିଲା କାରଣ ଜମିଟି ଜଣେ ଉପସ୍ଥିତ ପ୍ରଜାଙ୍କ ଦଖଲରେ ଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ 2.8.1945 ର ଦଲିଲର ତୁରନ୍ତ ପରେ ଦଖଲ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବିବାଦ ଉପୁଜିଥିଲା, ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଫୌଜଦାରୀ ଅଦାଲତର ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରି ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ବିଚାରାଦେଶ ଆଧାରରେ ବେଦଖଲ ହୋଇଥିଲେ । ବିଚାରାଧୀନ ମକଦ୍ଦମାର ବିଚାରାଦେଶ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ, ୟୁ. ପି. ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା । ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଇନ ପ୍ରଣୟନକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ୟୁ. ପି. ଚକବନ୍ଦୀ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଛି ।

ସକ୍ଷମ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ସ୍ପଷ୍ଟ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଅନୁଯାୟୀ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ 30.7.1945 ର ଦଲିଲ୍ ଆଧାରରେ ପ୍ରଜା ଭାବରେ ବୈଧ ସତ୍ତ୍ୱ ହାସଲ କରିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନଟ ହୋଇଥିବା ଅପିଲିୟ ଏବଂ ପୁନରୀକ୍ଷଣ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଥିବା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭୁଲ୍‌କୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଏବେ ଏହି ଯୁକ୍ତି କରିପାରିବେ

ନାହିଁ ଯେ ସେମାନେ ହିଁ ଜମିର ପ୍ରକୃତ ଦଖଲଭୋଗୀ ପ୍ରଜା । ଯଦିଓ 23.11.1943 ତାରିଖର ଦଲିଲ୍ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଦାବିକୁ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଇନଥିଲା, ତଥାପି ଆମ ନିକଟରେ ଏହି ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ଆଇନର ଧାରା 43 ରେ ଥିବା ନୀତି ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କର ଏକ ଦୃଢ଼ ପକ୍ଷ ରହିଛି । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିଦ୍ୱାନ ଅଧିବକ୍ତା ଏହା ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ, ଯଦିଓ 23.11.1943 ର ଦଲିଲଟି ଅକାମୀ ଥିଲା କିମ୍ବା ଜମିଦାରଙ୍କ ପାଖରେ ଦଖଲ ନଥିବା ହେତୁ ବୈଧ ନଥିଲା କାରଣ ସେମାନେ 30.6.1944 ରେ ଦଖଲ ପାଇଥିଲେ, ତଥାପି ଆବେଦନକାରୀମାନେ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ୱ ଅଧିକାର ହାସଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାହା 2.8.1945 ର ଦଲିଲ୍ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତ କରାଯାଇଛି । ଏହି ତର୍କ ଆକର୍ଷଣୀୟ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ ।

ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 43, ଦଲିଲ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନିୟମ ଉପରେ ଆଧାରିତ । ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରତାରଣା କିମ୍ବା ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ଆଧାରରେ କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର କରେ, ସେହି ହସ୍ତାନ୍ତର ଗ୍ରହୀତା ପାଇଁ ଏହି ବିଭାଗ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୁଏ, ଯଦି ସେହି ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀ ପରେ ସମ୍ପତ୍ତିରେ କୌଣସି ସ୍ୱାର୍ଥ ଅର୍ଜନ କରେ, ତେବେ ହସ୍ତାନ୍ତର ଗ୍ରହୀତା ନିଜ ବିଚାର ଅନୁଯାୟୀ ସେହି ସ୍ୱାର୍ଥକୁ ଦାବି କରିପାରିବ, ମାତ୍ର ଏହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ୱାର୍ଥ ସହିତ ଭଲ ବିଶ୍ୱାସରେ ଏବଂ ସୂଚନା ବିନା କ୍ରୟ କରିଥିବା କୌଣସି ପରବର୍ତ୍ତୀ କ୍ରେତାଙ୍କ ଅଧିକାର କ୍ଷୁଣ୍ଣ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ଲିଜ୍ ଦାତା ମିଥ୍ୟା ଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କର ଏକ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଲିଜ୍ ଦେବାର ଅଧିକାର ଅଛି ଏବଂ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଲିଜ୍ ଚୁକ୍ତି କରନ୍ତି, ପରେ ଯଦି ସେହି ଲିଜ୍ ଦାତା ସେହି ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକାନା ହାସଲ କରନ୍ତି, ତେବେ ଲିଜ୍ ଗ୍ରହିତା ଲିଜ୍ ଦାତାଙ୍କ ଠାରୁ ସେହି ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇବାକୁ ହକ୍‌ଦାର ଅଟନ୍ତି । ଯଦି ହସ୍ତାନ୍ତର ଅବୈଧ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ଏହି ନୀତିର କୌଣସି ପ୍ରୟୋଗ ନାହିଁ । 23.11.1943 ର ଦଲିଲ ଅଧୀନରେ ହସ୍ତାନ୍ତର କୌଣସି ଜାଲିଆତି କିମ୍ବା ଭୁଲ ଉପସ୍ଥାପନା କାରଣରୁ ନିଷ୍କ୍ରିୟ ହୋଇନଥିଲା । ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଲିଜ୍ କାରଣରୁ ଏହି ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ଅବୈଧ ଏବଂ ନିଷ୍କ୍ରିୟ ଥିଲା ଏବଂ ଯେହେତୁ ଜମି ମାଲିକ ଭଡ଼ା ଲାଗିଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଲିଜ୍ କରିପାରିନଥିଲେ, ସେହି ଦସ୍ତାବିଜ ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ କୌଣସି ଅଧିକାର ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ତେଣୁ, ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଲାଗୁ କରିବାର କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ନାହିଁ । 30.7.1945 ତାରିଖରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ନିଷ୍ପାଦନ ହୋଇଥିବା ଦଲିଲ, 1944 ମସିହାରେ ସମ୍ପତ୍ତି ଦଖଲ ନିଆଯିବା ପରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ କୌଣସି ଅଧିକାର ହାସଲ କରିଥିବାର ଦାବିକୁ ଖଣ୍ଡନ କରୁଛି । ତେଣୁ ଆମେ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରୁଛୁ ।

ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ଆମେ ବିଚାର କରୁଛୁ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାର କୌଣସି ବୈଧ ଆଧାର ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆମେ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଖାରଜ କରୁଛୁ । ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଆମେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ନିଜ ନିଜ ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ ।

ଏସ୍. ବି. ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ଶ୍ରୀ ଜଟାଧାରୀ ସେଠୀ

ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ), ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।